הלכה ב סמג עשין ריג:

אבל לא שכחה מאי אי חייב על כל מלאכה

ומלאכה אדתני היודע שהוא שבת ועשה

מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על

כל מלאכה ומלאכה ליתני היודע עיקר

שבת וכל שכן הא אלא מתניתין כשהכיר

ולבסוף שכח ודרב ושמואל נמי כהכיר

ולבסוף שכח דמי והכי איתמר רב ושמואל דאמרי תרוייהו *אפילו תינוק שנשבה בין

הנכרים וגר שנתגייר לבין הנכרים כהכיר

ולבסוף שכח דמי וחייב ורבי יוחגן ורבי

שמעון בן לקיש דאמרי תרוייהו דוקא הכיר ולבסוף שכח אבל תינוק שנשבה

בין הנכרים וגר שנתגייר לבין הנכרים פטור

מיתיבי כלל גדול אמרו בשבת כל השוכח

עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות

הרבה אינו חייב אלא אחת כיצד תינוק

שנשבה לבין הנכרים וגר שנתגייר בין

הנכרים ועשה מלאכות הרבה בשבתות

הרבה אינו חייב אלא חמאת אחת וחייב

על הדם אחת ועל החלב אחת ועל ע"ז

אחת ומוגבז פוטר וכך היה מוגבז דן לפני רבי עקיבא הואיל ומזיד קרוי חוטא ושוגג

קרוי חומא מה מזיד שהיתה לו ידיעה אף

שונג שהיתה לו ידיעה אמר לו ר' עקיבא

הריני מוסיף על דבריך אי מה מזיד שהיתה

הידיעה בשעת מעשה אף שוגג שהיתה לו

ידיעה בשעת מעשה אמר לו הן וכל שכן

שהוספת אמר לו לדבריך אין זה קרוי שוגג

אלא מזיד קתני מיהא כיצד תינוק בשלמא

לרב ושמואל ניחא אלא לרבי יוחנן ולרבי

שמעון בן לקיש קשיא אמרי לך רבי יוחנן וריש לקיש לא מי איכא מונבז

דפמר אגן דאמריגן כמונבז מאי מעמא

דמונבז דכתיב יתורה אחת יהיה לכם

לעושה בשגגה וסמיך ליה יוהנפש אשר

תעשה ביד רמה הקיש שונג למזיד מה

ל) בתוע על הוריות ה. ל) [דף סע.], ג) [נראה דל"ל לרבה ובדפ"ר איתא לרב"],

הוהות הר"ח

(A) רש"י ד"ה חייב על וכו' ה"ל למיתני כל"ל וחיבת למיכרך נמחק: (ב) תום' ד"ה אצל מינוק וכו' דהא

בפירקין. נ"ב בסוף דף ע"ב:

מוסף רש"י

תורה אחת יהיה לכם.

לענין קרבן כתיב בפרשת עבודת כוכבים, תורה כל התורה במשמע, הוקשה כל

התורה לענין קרבן לעבודת

כוכנים (יבמות מ.).

רב נסים גאוו

ורבנן כדמקרי ליה ר׳ יהושע בן לוי לבריה, תורה

יהושע בן לוי לבריה, תורה אחת תהיה לכם לעושה בשגגה, והנפש אשר תעשה ביד רמה, הוקשה כל התורה כולה לע"ז.

דע שפרשת ובמדבר מון וכי

תשגו ולא תעשו. ואם

נפש אחת תחטא בשגגה שממנה אלו הפסוקים, אמרו רבותינו ז"ל כי

היא מיוחדת בע"ז. ותמצא

פירוש זה בספרי בע"ז

הכתוב מדבר, אתה אומר בע"ז או אינה אלא באחת מן המצות האמורות בתורה

ת"ל והיה אם מעיני העדה

נעשתה, ייחד הכתוב מצוה

זו בפני עצמה ואיזו זו

וו בפני עצמו ואיז זו ע"ז וכו'. ובמסכת הוריות בפ' הורה כהן משיח (דף ח) אמרו דכולי עלמא הני

קראי בע"ז הוא דכתיבי.

. מנא לז אמר רבא ואיתימא ר' יהושע בן לוי ואמרי לה כדי וכי תשגו ולא תעשו את

מצוה שהיא שקולה כנגד

כל המצות כולן הוי אומר

זו ע״ז. דבית ר׳ תנא ל) אמר קרא את כל אשר דבר

הקב״ה וצוה על ידי משה

הוי אומר זו ע״ז.

נר מצוה ד א מיי׳ פ״ב מהלכות שגגות הלכה ו ופ״ז

מח:

תורה אור השלם 1 הָאֶזְרָח בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַנֵּר הַנָּר בְּתוֹכָם תּוֹרָה אַחת יִהְיָה לְכֶם לְעשָׁה בִּשְׁנָגָה: במדבר טו כט בְּנָשֶׁלְּאָיִהְיּ במובר סו כּט בְּתָהָפָשׁ אֲשֶׁר תִּעֲשֶׂה בְּיִד בְתָה מוֹ הָאָוֹרָח ומוֹ הַגִּר בְתָה מִוֹ הָאֹוֹרָח ומוֹ הַגִּר בְּנָשְׁה הַבְּוֹר מִּלְּהַה במובר סו בְּנָשָׁלְּאָיִה במובר סו כּטּ בְּנָשָׁלְּאָיִה במובר סו כּטּ בְּנָשָׁלְּאָיִה במובר סו כּטּ בְּנָשָׁלְּאָיִה במובר סו כּטּ בְּנַשְׁלְּאָיִה במובר סו כּטּ

תום' ישנים

במדבר טו ל

א) ונוקי אחת שהיא הנה בין שגנת שבת חדוו מלחכה ביו בודון שבת ושגגת מלחכה מדון שכת ושגנת מנאכה כפי רב נחמן לרב חייא והנה שהיא אחת בהכיר ולבסוף שכח: ב) לר"י דפי דדייק מדלא קתני לה בבא אחריםי (ולא שיפרש) האלא שפירש) אינו חייב על כל מנאסה לא

חייב ענ כנ מנחכה נח נתיישב לי דהא לא אינטריך למיתני בבא אחריתא דמסיפא שמעינן מדקתני היודע שהוא חייב על כל מלחכה שבת חייב על כל תנחכה ומשמע הא שכחה אינו חייב על כל מלאכה ועוד מאי פריך בסמוך ליתני היודע עיקר שבת וכ"ש הא אמאי עיקר שבת וכ"ם יאו עיקר הוי לריך למיתני היודע עיקר הוי לריך למיתני היודע על כל ייך כתימני היודע עיקר שהוא חייב על כל ה והא שמעינן לה מני בבא אחריתי י והיה נ"ל דלעיל פריך כדפרי׳ הכיר ולבסוף שכח בהדים וכ"ש היודע עיקר שבת ולם הוי זריד כלל שבת ולא הוי לריך כלל למיחני דחייב על כל שבת דשתעינן מכ"ש דהכיר ולבסוף שכח שאינו חייב על ונפטוף שמו שחים והיב על כל מלחכה מדנקט בסיפה היודע שהוא שבת כוי משמע דהיודע עיקר שבת ושכח אינו חייב על כל מלחכה אבל השתא דמשני דיודע עיקר שבת היינו הכיר ולבסוף שכח פריך שפיר אבל לא שכחה מאי חייב על כל מלאכה דאי תחי חייב על כל תנחכה דחי אינו חייב כמו בשכחה א״כ אמאי נקט היודע עיקר שבת דמשמע טפי דאיירי בלא שכחה ה"ל למיתני בהדים הכיר ולבסוף שכח דהוי משמע רבותא טפי אלא ודאי שבת וכרי בשנתה חי הני תני
בהדיא היודע עיקר שבת ולא
שכחה בסיפא הוי ידעינן ליה
מכ"ש דסיפא א"ש
כדפרישית אבל השחא
דהיודע עיקר שבת ולא
שכחה לא שמענין מסיפא אלא אדרבה משמע דוקא יודע שהוא שבת חייב על כל מלאכה אם כן מציעתא משמע דמיירי ביודע עיקר שבת ולא שכחה כדמשמע שכנו זכו שנהיי לוחסתע לישנא ומשמע דוקא לא שנחה אבל שנחה אינו חייב על כל שבת דאי חייב ליחני הכיר ולבסוף שנחה בהדיא

מוסף תוספות

הכיר ולבסוף שכחה בהדיה וכל שכן היודע עיקר שבת ולא שכחה כדפרי׳ לעיל:

. א. דהיכי מצי לערבינהו דאילו בשהכיר ולבסוף שכח רבותא דידיה שכח רבותא היביע אשמעינן פטורה, ומיבעי ליה למנקט לישנא שאינו חייב אלא על כל שבת ושבת בלבד. ריטנ״ה. דלא ושבת בלבו. לעכים, דלא שייך למתני חייב על כל שבת ושבת אלא היכא דחידוש הוא דחייב על כל שבת ושבת ולא אמרינן , שלא יהא חייב אלא אחת,

אבל לא שכחה מאי חייב על כל מלאכה ומלאכה. מימה לר״י מנא ליה למידק הכי אימא דלא שכחה נמי אינו חייב על כל מלאכה ומלאכה אלא על כל שבת ושבת כמו בהכיר ולבסוף שכח ותנא הכיר ולבסוף שכח וכ"ש הא כדפרי' ומה שפי' בקונטרס דדייק - ושכחה וכן היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה

דחייב על כל מלאכה ומלאכה מדלא כייל להו אהדדי מי שידע עיקר שבת ושכחה והיודע עיקר שבת חייב על כל שבת ושבת דהוה משמע דוקא על כל שבת ושבת ולא על כל מלאכה אין נראה לר״יא דא״כ היכי פריך לעיל לתני הכיר ולבסוף שכח וכל שכן הא דמשמע דהא לא אינטריך למיתני והא נמי אינטריך לאשמעינן דאינו חייב על כל מלאכה ומלאכה ונראה לר"י דלעיל דקאמר ליתני הכיר ולבסוף שכח וכ"ש הא לא בעי למימר דלא ליתני׳ כלל במשנה אלא ה״פ מדקתני חייב על כל שבת ושבת ולח קתני אינו חייב אלא על כל שבת דהוה משמע ולא על כל מלאכה ומלאכה משמע דעיקר מתניתין חיובא אתא לאשמעינן דחייב על כל שבת ושבת ולא פטורא דאינו חייב על כל מלאכה ואם כן ג ליתני הכיר ולבסוף שכח דהוי רבותא טפי וכ״ש האי דחייב על כל שבת ולא הוה לריך למתנייה בהאי בבא אלא ה"ל למיתני בתר הכי בבבא אחריתי היודע עיקר שבת אינו חייב אלא על כל שבת ושבת לאשמעינן דאינו חייב על כל מלאכה™ והשתא דייק שפיר אבל לא שכחה מאי חייב על כל מלאכה ומלאכה מדלא תני בבבא אחריתי דאינו חייב

הלה על כל שבת ושבתב): ליתני היודע עיקר שבת וכ"ש הא. תימה לר"י סלרבא דאמר בכריתות בסוף פרק אמרו לו (דף טו:) דבודון שבת ושגגת מלאכות עיקר שבת חייב על כל אב מלאכה

לה מיחייב הכל שבת ושבת ודייק ממתניתין דהכא דלא קתני חייב על כל אב מלאכה ומלאכה של כל שבת ושבת ולדידיה היכי פריך הכא ליתני היודע עיקר שבת הא לא מני למיתני הכי דאם כן הוה משמע דלא מיחייב היודע עיקר שבת אכל שבת ושבת ותירן דהכי פריך דליתני היודע עיקר שבת דחייב אכל אב מלחכה של כל שבת ושבת ורשב"ח מפרש דאי הוה תני בהדיא היודע

מזיר שהיתה לו ידיעה אף שוגג שהיתה לו ידיעה ורבגן האי תורה אחת מאי עבדי ליה מיבעי להו ילכדמקרי ליה ר' יהושע בן לוי לבריה תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה וכתיב

חייב על כל שבת ושבת: ליחני היודע עיקר שבת. דהוה שגגת שבת וזדון מלאכות הרבה חייב על כל מלאכה אע"ג דבכל שבת ליכא אלא חדא שגגה וכ"ש שגגת מלאכות וחדון שבת דאיכא שגגות הרבה: כהכיר ולבסוף שכח דמי. ומתניתיו אילטריך למינקט הכיר ולבסוף שכח דלא תימא חייב על כל שבת ושבת: פטור. דקסברי רבי יוחנן ור"ל אומר מותר אנום הוא ולא שגגה היא: וחייב על הדם. שאכל כל ימיו אחת וכן על כל דבר כרת שבתורה: מויד קרוי חוטא. דכתיב בשבועת העדות (ויקרא ה) נפש כי תחטא ושמעה וגומר ולא כתיב ביה ונעלם: הריני מוסיף על דבריך. כלומר אם כך באת לדרוש ג"ש ללמד שוגג ממויד בא ואוסיף גם אני על דבריך עוד ובה תראה אם יעמדו דבריך: אף שוגג שהיחה לו ידיעה בשעת מעשה. תחייבהו גם בזו חטחת: כ"ש שהוספת. על דברי והרי אתה מסייעני וגם בזו אני אומר שהוא חייב. ולקמןם מפרש במאי שגג: קתני מיהח. רישה תינוק שנשבה לבין הנכרים חייב: בשלמה לרב ושמוחל ניהח. דחינהו נמי מחייבי ואיכא לאוקמי דהוא הדין להכיר ולבסוף שכח כי מתניחין וברייתה דקתני תינוק היא גופא אינטריך לאשמעינו פלוגתא דמונבו ורבנן: מחי טעמח דמונבו. אבנין אב ודאי לא סמיך למיעבד שוגג דומיא דמזיד דהאי שוגג חילוף דמזיד וליכא לדמויינהו דהאי חייב והאי פטור: מקיש שוגג. לענין חטחת למזיד לענין כרת ואף על גב דלא דמי ע"כ

הקישן הכתוב: ורבנן. הך הקישא בעיא לכדרבי יהושע ב"ל: תורה

החת יהיה לכס. גבי קרבן ע"ז כתיב בפרשת שלח לך אנשים:

אבל לא שכחה. לעיקר שבת אלא ששכח שהיום שבת מאי: חייב על

כל אב מלאכה. דע"כ אי הוה סבירא ליה דאינו חייב אלא אחת

לכל שבת ושבת הוה ליה (6) למיכרך ולמיתני הכי מי שידע עיקר שבת

ל) אשר דבר ה' אל משה את כל אשר נוה ה' אליכם ביד משה כנ"ל.

רבינו חננאל מתניתין לדברי הכל בהכיו

ולבסוף שכח אינו חייב אלא . חטאת אחת. ורב ושמואל הוסיאות אוונג יו ב ישבואק הוסיפו אפילו קטן שנשבה לבין הגוים כהכיר ולבסוף שכח דמי וחייב אחת. ורבי יוחנן וריש לקיש אמרי קטן שנשבה בין הגוים פטור. ואותיבנא עלייהו מהא דתניא השוכח עיקר שבת דתניא השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב אלא חטאת אחת. וחייב על ע"ז אחת. פירוש אם עבד ע"ז עריאווו,פיין שאטעבו ערי הרבה דינו כדין שבת. וכן כל מצוה ומצוה אינו חייב אלא בכל מצוה אחת, ומונבז פוטר בכל. ומשני רבי יוחנן . וריש לקיש, אנן דאמרינן וריש יקיש, אנן ייייייייי כמונבז דסבר כיון דלא הויא ידיעה ליה בתחילה בעיקר מלאכות הרבה בשבתות הרבה אתיידע ליה איסורא דשבת. לא מחייב. וכי אמרו ישבות, לא מוחייב. וכי אמרו רבי יוחנן ור"ל דאנן כמונבז סבירא לן, בהאי לחוד דפטר קטן שנשבה בין הגוים. אבל בהאי דבעי ידיעה למונבז בשעת מעשה. שידע שהיא מעשה שבת שגג אלא בקרבן בלבד, וסבר כל כי האי גוונא הוא דחייב כל כי האי גוונא הוא דחייב חטאת וזולתי כן פטור, וכדתניא אמר אני יודע שמלאכה זו אסורה, אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן אם לאו חייב, יאוקימנא כמונבז. בהאי יארן מנא כמונבו. בואר סברא בתרא דמונבז, רבי יוחנן ור״ל לא סבירא להו

ליכא למידק דלא מיחייב אכל שבת מדלה קחני חייב על כל אב מלאכה של כל שבח דלא לריך למיחני׳ דמרישה שמעינן ליה דקחני בהכיר ולבסוף שכח דחייב על כל שבת ושבת כ"ש יודע עיקר שבת כדאמר לעיל: וב"ש האי. ה"יג לא בעי למימר דלא לתני כלל במשנה דאם כן הוה אמינא דחייב נמי על כל שבת ושבת ואינו כן לרבה דכריתות אלא ליתני בבא אחריתי היודע שהוא שבת אינו חייב על כל שבת:

בר הביר ולבסוף שבח דמי. הפירש בקונטרס דלהכי לא תנא במתניתין שכח מעיקרו דהיינו תינוק שנשבה דלא תימא דהכיר ולבסוף שכח חייב על כל שבת וקשה לר"י דמ"מ ליתנייהי וליתני נמי בתר הכי הכיר ולבסוף שכח אינו חייב אלא אחת דכה"ג פריך לעיל ליתני הכיר ולבסוף שכח וכ"ש הא כדפרישית ונראה לר"י דודאי אי הוה תני חייב חטאת דהוה אתי לאשמעינן חיובא הוה שייך למיפרך דלימני מינוק שנשבה דהוי רבותא טפי אבל השתא דקתני אינו חייב אלא אחת דפטורה אתא לאשמעינן™ נקט הכיר ולבסוף שכח דהוי רבותא טפיה ומיהו קשה לר"י דמ"ממ" ליתני תינוק שנשבה דלא נטעה לומר דפטור' כרבי יוחנן וריש לקיש והדר ליתני הכיר ולבסוף שכח: אבל תינוק שנשבה פטור. פירש בקונטרס דקסברי אומר מותר אנוס הוא ואין נראה דטעמייהו כמונבו כדאמר בסמוך" וטעמא דכתיב בהן בשגגה (ורבא) [17% ואביי] פריך ליה אומר מוחר אנוס הוא יגולא הוה ליה למיתני בברייתא בשגגה פרט למזיד אלא"ד פרט לאנוס מידיותר דמי וקרוב לאנוס מלמזיד: וחייב על הדם אחת. אע"ג דמילתא דפשיטא היא דאכל מה שאכל דם אינו חייב אלא אחת כיון שאין בדם חילות איסור כמו שיש בשבת חילות מלאכות™ וכל אדם נמי בלא חינוק שנשבה אכל דם ודם אינו חייב אלא אחת™ אלא אומר ר"י דמיירי דאפי׳ אכלן בכמה תמחויין דלר"י (לקמן דף עא.) אדם אחר חייב על כל תמחוי אפי׳ בהעלם אחד ובחינוק שנשבה יח אינו חייב אלא אחד אך קשה לרשב"א דמאי אינטריך תו לאשמעינן ולמחני ועל החלב אחד:

בל שבן שהוםפת. כדפירש בקונטרס דאף בזו מחייב'ט ומחייב נמי כי ליכא ידיעה בשעת מעשה כדהא רבי יוחנן וריש לקיש סברי כמונבז ומחייבי הכיר ולבסוף שכחבא וחניא נמי לקמן שגג בזה ובזה זהו שוגג האמור בחורה ומוקמינן לה כמונבו בבוהיינו טעמא משום דסברא הואכי דלה איתקש שוגג למויד לאפוקי ליהכד ממשמעות שגגהכה דחדרבה שוגג משמע דלית ליה ידיעה בשעת מעשהכי ולא אתא היקשא אלא לחייב נמי כי אית ליה ידיעה בשעת מעשה□ ומיהו קשה לר״י דהא פטרי מהיקשא תינוק שנשבה מהאי טעמא נמי יפטור הכיר ולבסוף שכח:

בטומא בטברו זכר טבר אחד לעם היה בעם את היה בעם את היה בעם היה בא בעלים היה בעם היה